

Sestanek na sedežu Evropske komisije v Bruslju z gospodom Vincentom Depaigne-om, Bruselj, Rue de Montoyer 59, petek 13. december 2013

Na misijo sva se podala samo dva predstavnika, in sicer zaradi velikega stroška za našo civilno, nevladno in neprofitno organizacijo Gibanje OPS. Predsednik Gibanja OPS Ladislav Troha in članica Gibanja OPS Andreja Repše.

Prihod na EC tako rekoč 5 pred dvanajsto (morda ima to kakšen pomenljiv pomen?). Prijava na sprejemu, poveva, da sva dogovorjena z gospodom Vincentom Depaigne-om, gospod ga pokliče, medtem pa sledi vpis v knjigo. Ne vprašajo po osebnem dokumentu, nobenega pregleda, kar nama je všeč, čeprav nama je malce čudno glede na splošno kontrolo povsod. Dobiva vsak svojo nalepko,

g. Depaigne pride,

pozdravimo se in greva z njim v dvigalo. Pridemo na njegov oddelek in se usedemo v njegovi pisarni za mizo za 4 osebe, pričakujeva, da bo na pogovoru prisoten še kdo. Začnemo s pogovorom.

Repše: G. Depaigne, prišla sva k vam na pogovor in bi o vsebini pogovorov želela seznaniti slovensko javnost, člane Gibanja OPS, skratka sestanek bi rada dokumentirala. Ali lahko posnameva, zato sva seboj prinesla videokamero? Naša civilna organizacija deluje javno in transparentno, ne skrivamo ničesar. Vi pa tudi najbrž ne, bi pričakovala.

G. Depaigne: Sestanek ni formalen, v kolikor bi to želeli, bi se morali dogovoriti vnaprej.

Troha: G. Depaigne, ali vi govorite slovensko?

G. Depaigne: Ne, ne govorim slovensko.

Troha: Ali ni eden od uradnih jezikov v EU tudi slovenski?

G. Depaigne: Ja, je, ampak ne govorim slovensko.

Troha: Kako pa se bomo pogovarjali, najin materin jezik je slovenski, kje imate prevajalca?

**G. Depaigne: Če bi želeli prevajalca, bi se morali dogovoriti vnaprej.
(Kakšna enakopravnost je to?)**

Repše: G. Depaigne, prišla sva iz Slovenije k vam na pogovor s konkretnimi temami, s poskusi za sestanek smo začeli že aprila tega leta, nisva prišla na klepet ob kavi! («Kava z Depaigne-om«???)

(Vsak sestanek v taki instituciji kot je Evropska komisija bi moral biti beležen, saj gre za javno institucijo, gre za uslužbence, ki so plačani tudi iz denarja davkoplačevalcev držav članic Evropske unije. Če že, bi pa po našem prepričanju gospod moral sam pojasniti vnaprej, kakšne so možnosti obiska Evropske komisije – uradni, neuradni obisk, pogoji za enega, pogoji za drugega, jasno je, da bi se odločili za uradnega. Ali bi človek, ki ne bi imel tehtnih razlogov, hotel v Bruselj na svoje stroške kar tako malo na kafetkanje??? Kaj si predstavniki Evropske komisije sploh mislijo? Kakšen odnos je to? Morali bi se zavedati, da prihod predstavnikov civilne organizacije, ki je v domovini popolnoma ignorirana in cenzurirana, o čemer so bili obveščeni, ni kar nekaj, pač pa da očitno ni bilo več drugih izhodov kot obisk Bruslja. Prevajanje, ne zato, ker ne bi znali angleško, temveč zato, ker je eden od uradnih jezikov EU tudi slovenski in imamo se pravico tudi zaradi nediskriminacije pogovarjati slovensko. Lahko bi se zgodilo, da bi prišla tja dva človeka iz katerekoli države EU in ne bi znala tujih jezikov.)

Kako bomo dokumentirali sestanek, se nismo mogli zmeniti, razen tega, da pač snemati ne moremo. Predlagal je, da narediva zapisnik midva in ga potem pošljeva njemu in on morda doda še kakšna dodatna pojasnila. V redu, dogovorjeno.

Potem smo začeli pogovor.

G. Depaigne: Torej, zaradi katerih razlogov ste prišli k nam?

(že to vprašanje je nakazovalo, da se gospod ni pripravil na sestanek, da ni prebral poslanega gradiva, kar se je pokazalo v nadaljevanju pogovora)

Troha: Sva predstavnika organizirane, neodvisne, nevladne in nepridobitne civilne organizacije Gibanje OPS - Osveščeni Prebivalci Slovenije, jaz sem Ladislav Troha, predsednik Gibanja OPS, in z mano je gospa Andreja Repše, članica Gibanja OPS. G. Depaigne, prišla sva, da bi pojasnila ozadje za mnoge že nevzdržno situacijo v Sloveniji, ki je zelo komplicirana in vse bolj zapletena. Poglavitni razlogi za ta obisk in pogovor, ki so vam bili tudi poslani skupaj z nekaterimi povezavami na vsebine na naši spletni strani, so naslednji:

1. Blokada Zakona o odpravi privilegijev socializma in 22 let trajajoče za večino slovenskih državljanov škodljive tranzicije, ki je blokiran v parlamentu od 28. aprila 2011, blokiran pa je tudi medijsko;
2. Škandal na državni volilni komisiji ob zadnjih predsedniških volitvah, kjer je bilo ugotovljenih veliko nepravilnosti;
3. Represija državnih organov na civilno družbo, na predsednika civilne družbe in njegovo družino;
4. Bančna luknja v višini skoraj 5 milijard evrov (to točko sva dodala na licu mesta, ker je bila ravno prejšnji dan podana informacija o rezultatih stresnih testov).

Da bi razumeli srž problema blokade Zakona OPS, se je treba vrniti v zgodovino. Spomniti je treba na petdeset let trajajoč totalitarni komunistični režim v Sloveniji oziroma bivši Jugoslaviji. Resnica je, da v Sloveniji po letu 1945 nismo doživeli svobode, temveč so komunisti z zlorabo NOB in mnogih njenih pripadnikov leta 1945 prevzeli totalitarno oblast, katero so z represijo svoje politične policije UDBE vzdrževali vse do leta 1990, ko naj bi to nehali početi.

Zločinskost prejšnjega totalitarnega režima je bila prav v tem, da je tajna politična policija UDBA vcepila kolektivni strah v ljudi, kateri je v mnogih ljudeh naseljen še danes. To pa je pomenilo

tiranijo nad narodom, kakršno so poznali vsi, ki so živeli v komunističnih režimih v raznih državah po Evropi. Katere države so imele bolj ali manj represiven komunistični režim, sploh ni pomembno, ker so vsi taki režimi držali ljudi v strahu, v komunistični propagandi in nedemokratičnih postopkih odločanja.

Leta 1990 – 91, ko se je Slovenija odcepila od bivše Jugoslavije in naj bi uvedli demokratični sistem, bi morali nekateri ljudje, ki so kreirali in z represijo vzdrževali totalitarizem, za svoja dejanja odgovarjati pred pravično pravno državo. Tudi in predvsem za množične umore političnih nasprotnikov, ki so jih zagrešili takoj po vojni leta 1945. Šlo je za zločin genocida nad slovenskim narodom, saj so komunistični povzpetniki umorili velik del slovenske inteligence, izobražence, intelektualce, učitelje, duhovnike ter podjetnike in tovarnarje (po prešteti mrtvih, a ta številka še ni dokončna, gre za okrog 40 tisoč ljudi). Z nasilnim razlašanjem pa so v Sloveniji komunisti oziroma boljševiki prekinili ustvarjanje kapitala iz roda v rod. Tega nobena zahodna država ni doživela.

V Sloveniji smo imeli družbeno lastnino, katero smo ustvarjali ljudje z udarniškim delom, tudi ob sobotah, nedeljah in med prazniki. S samoprispevki in velikokrat v nemogočih zelo težkih in nezdravih delovnih pogojih. Delali smo predvsem navadni ljudje, ki nismo bili med komunističnimi privilegiranci, ki niso delali veliko, so pa ukazovali in nadzirali ter izvajali komunistično propagando in se trepljali po ramenih, ko je šlo za dosego norm in znanih petletnih planov. Narod je živel v večini v pomanjkanju, manjšina komunističnih privilegirancev pa v izobilju in razkošju na račun delavskega razreda.

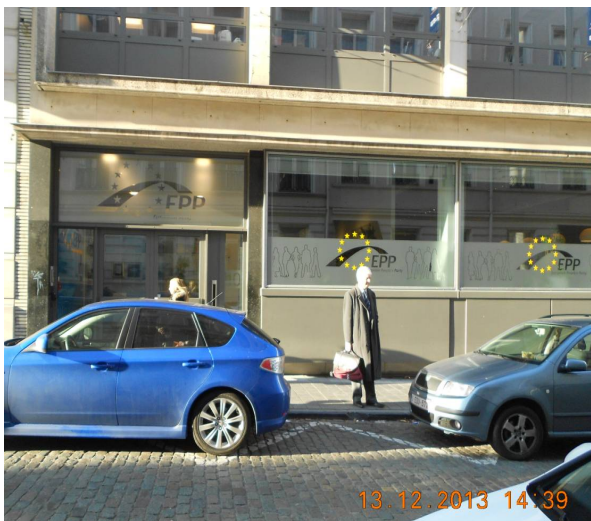
Zato bi morali leta 1990 od vseh vzvodov odločanja odstraniti vse, ki so do takrat kreirali in vzdrževali totalitarni nedemokratični režim, mnogi pa bi morali odgovarjati za svoja dejanja zoper narod pred pravično pravno državo, ki bi se morala vzpostaviti po letu 1990 z novimi demokratičnimi kadri v vodstvu. To se ni zgodilo, zato so omenjeni kadri in ideologi komunizma uzurpirali oblast in so tudi po letu 1990 nadaljevali vladanje s staro komunistično miselnostjo, seveda z nadgradnjo svojih slabih navad in lastnosti, saj so uredili vse potrebno, da so družbeno lastnino spretno s špekulacijami in prirejenimi zakoni spravili v svojo last.

Bivši komunisti, ki svoje dominantne miselnosti in dejanj niso nikoli opustili, so po letu 1990 postali osrednji lastniki nekdanj družbenega premoženja. Torej po letu 1990 so isti ljudje s svojim podmladkom izvedli še eno ropanje narodovih žuljev. Leta 1945 iz privatnega v družbeno, nad katerim so imeli popoln nadzor in mnoge koristi zase, po letu 1990 pa iz družbenega v svoje privatne žepe. Ocena je, da smo v času za večino škodljive tranzicije, ki še vedno traja, oškodovani za preko 100 milijard evrov premoženja.

To pomeni, da imamo ves čas opraviti v Sloveniji z nedelujočo pravno državo. Vodenje organov je prepuščeno ljudem, ki so bili izbrani iz zgolj 20% privilegiranega kadrovskega bazena po izključnih merilih pripadnosti staremu komunističnemu režimu. Negativna kadrovska selekcija se je po letu 1990 samo še razmahnila, saj je vse podrejeno osebnim, parcialnim interesom posameznikov in interesnih skupin v smislu največkrat sebičnih materialnih interesov.

Sprašujemo se, kako je mogoče, da EU komisija ni zahtevala izvedbe resničnih demokratičnih sprememb v Sloveniji, predno je Slovenijo sprejela v polnopravno članstvo EU? Zagotovo lahko trdimo, da so strokovnjaki v EU za ta odprta vprašanja vedeli, ker so sproti pridobivali ustrezna opozorila posameznikov in skupin iz Slovenije, da demokratizacija ne bo uspela, če ne bo izvedena katarza med starim nedemokratičnim režimom in demokracijo. Zato je, očitno zaradi slabe vesti in vedenja, kaj se dogaja v Sloveniji, nastala Resolucija Sveta EU 1096, ko smo bili opozorjeni, kaj se bo zgodilo, če ne bomo odpravili posledic totalitarnega režima. Je pa to bilo samo opozorilo in priporočilo, naj to vendarle storimo, medtem ko nihče iz EU ni vztrajal, da moramo to storiti, čeprav se je vedelo, da so kršena temeljna demokratična načela in demokratični postopki v Sloveniji.

Težava je tudi ali predvsem v tem, da v Sloveniji nismo mogli odpravljati posledic totalitarnega režima, ker nismo nikoli odpravili vzrokov, in to so stari oblastniki, ki niso nikoli izpustili iz rok ključnih vzvodov odločanja, preko katerih so obdržali oblast v svojih rokah tudi po letu 1990. Gre za banke, energijska podjetja, naftne posle, ko preko teh vzvodov in te moči denarja izvajajo vseskozi kontrolo nad celotno politiko, sodno vejo oblasti, nad mediji in drugimi pomembnimi ustanovami za vzdrževanje oblasti. Lustrirali so in to počnejo tudi danes z vso možno zlorabo tako državnih organov, kot medijev, vsakogar, ki se je takemu početju uprl.

VIZIJA ZA SLOVENIJO
Časovno obdobje 2014-2024

SLOVENIJA BO V PREDVIDENEM ČASOVNEM OBDOBJU POSTALA SAMOSTOJNA, V OSEBI POSEBNE MOČNE, NEODVISNA IN SUVERENA DRŽAVA ZADOVOLJNIH IN USTVARJALNIH LJUDI. V NJEJ BO POLNO BLOKOV PRACUJOČE PRAVNE DRŽAVE. VSE POSREBNE POGOJE V DRŽAVI IN DRUŽBI BODO ZASEBALI NAJKAJLIŠE KADRI, IZBRANI PO NAČELU POSREBNE KARIKOVNE SREČNICE. REŠIČNE STROŠKE IN BOMBE MORALE TER BITE V SLOVENIJO BOMO LJUDJE SVOBODNI, VARNI, USPEŠNI TER DUHOVNO IN MATERIALNO BOGATI. BAMI BOMO ODOLOČILI O VSEH POSREBNIH UPRAVLJANJI ZA NASE USODO, SARCNI BOMO Z LJUBEZNOST V DRUŽINAH IN NAPELOH S SOLJUDNI, NASE ZIVLJENJE IN DELO BO POTERKALO V BIRNOVI Z NARAVO, KI BO VSE BOLI ČISTA IN JO BOMO OHRANJALI ZA NASLEDNJE RODOVE.

Zveznica Slovenija 2014 Evropska Slovenija 2014

